

Un gènere urbà

Els límits entre la il·lustració i l'art són ben imprecisos. Per no dir absurds. A l'època de la reproductibilitat tècnica de l'obra d'art no ens posarem pas a discutir si un còmic o un cartell són més o menys obra d'art que una pintura de cavallet. Hi ha tanmateix una tendència a establir ordres i jerarquies en el camp de la creació que porten a distingir entre la rigidesa de l'obra singular feta per a l'eternitat i la lleugeresa del que ha estat pensat per ser editat en milers de còpies. Debats per tertúlies a la vora del foc.

Sí, però, és cert que hi ha una inequívoca relació entre el caràcter nerviós (Simmel) i la dimensió essencialment canviant (Kostoff) de la cultura urbana i la irrupció de la figura de l'il·lustrador. La il·lustració participa de tot allò que caracteritza el món urbà: la pressa, la novetat, el canvi, la producció massiva, l'intercanvi frenètic, la multiplicació de mirades, per tant, de creadors i de clients.

La il·lustració és un fenomen d'arrel urbana, que ha trobat en la ciutat el seu lloc tant per dotar-la globalment de signes d'identificació, com per donar simbologia i llenguatge a la diversitat de tribus que poblen l'espai urbà. I, en aquest sentit, la il·lustració és la síntesi. És aquell gènere artístic que tenen en comú els *fanzines* i els cartells de la festa major, els grups *underground* i els diaris de gran tiratge, els sectors *enrotllats* i els grans esdeveniments col·lectius. La il·lustració és, en certa manera, la ciutat.